

«Τὸ σφάλμα ὡς δικαιοσύνη»

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

ΕΝΑ διαμάντι ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα τοῦ πατερικοῦ πλούτου εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς *Ἀπόφθεγμα* τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου:

«Ἐκ τοῦ πλησίον ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος.»

Ἄνιμετωπίζεις τὸν ἀδελφό σου μὲ ἀγάπη, ταπείνωσι καὶ σεβασμῷ; Θὰ σοῦ ἀνοιχθοῦν ἀπὸ τὸν θεῖο Παράκλητο οἱ κρουνοὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Πλήττεις τὴν συνείδησι, σκανδαλίζεις, κατακρίνεις, ὑποτιμᾷς τὸν πλησίον σου; Κλείνει γιὰ σένα ἡ πύλη τῆς Βασιλείας.

Μία ἰδιαίτερη ἀδυναμία ποὺ διακρίνει τοὺς εὐσεβεῖς εἶναι ἡ κατάκρισις καὶ μάλιστα ἐκείνη, ἡ ὁποία βασίζεται σὲ μία ἐπιπόλαιη κρίσι, βάσει κυρίως ὑπονοιῶν.

Ἔχουμε πολλὰς φορὰς ἀναφερθῆ στὸ θέμα αὐτό, ἀλλὰ τώρα θὰ προσεγγίσουμε μία ἄλλη ὄψι τοῦ θέματος.

Ἡ κατάκρισις προέρχεται βεβαίως ἀπὸ ἔλλειψι ἀγάπης καὶ φιλαδελφίας· περαιτέρω ὅμως, ὅπως οἱ Ἅγιοι Πατέρες διδάσκουν, ἡ ἐπιπολαιότης τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ υπερήφανος ἐμπιστοσύνη στὴν κριτικὴ του ἰκανότητα ὁδηγοῦν αὐτὸν στὸ νὰ κρίνη, ὑποτιμᾷ καὶ ἐξουθενῶν τὸν ἀδελφό του.

Ἀλλά, ποιὸς εἶσαι σύ, ταλαίπωρε ἄνθρωπε, ὁ ὁποῖος προλαμβάνεις τὴν κρίσι τοῦ Θεοῦ;... Λησμονεῖς, ὅτι μόνον ὁ καρδιογνώστης Κύριός μας βλέπει τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι μόνον ἡ κρίσις Του εἶναι ἀλάνθαστος;

* * *

Ἦς μεταφέρουμε ἐδῶ τις ἅγιες σκέψεις τοῦ Ἀββᾶ Δωροθέου, προκειμένου νὰ συνειδητοποιήσουμε βαθειὰ τὸ ὄλο θέμα καὶ νὰ φοβηθοῦμε ἐπὶ τέλος τὸ μεγάλο ἁμάρτημα τῆς κατακρίσεως.

«Συμβαίνει νὰ κάνη κάποιος ἀδελφὸς μερικὰ πράγματα μὲ ἀπλότητα... Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀπλότητα εἶναι εὐάρεστη στὸν Θεὸ περισσότερο ἀπὸ ὀλόκληρη τὴν ἰδική σου ζωή... Ἐσὺ ὅμως κάθεσαι καὶ τὸν κατακρίνεις καὶ κολάζεις τὴν ψυχὴ σου... Καὶ ἂν κάποτε συμβῆ νὰ πέσῃ ὁ ἀδελφὸς στὴν ἁμαρτία, ποῦ γνωρίζεις πόσο ἀγωνίσθηκε καὶ πόσο αἷμα ἔσταξε, προτοῦ νὰ κάνη τὸ κακό, ὥστε "σχεδὸν εὐρίσκεται τὸ σφάλμα αὐτοῦ ὡς δικαιοσύνη παρὰ τῷ Θεῷ"... Διότι βλέπει ὁ Θεὸς τὸν κόπο καὶ τὴν θλίψι πὺ δοκίμασε ὁ ἀδελφὸς πρὸ τοῦ νὰ πέσῃ καὶ τὸν ἐλεεῖ καὶ τὸν συγχωρεῖ... Καὶ ὁ μὲν Θεὸς τὸν ἐλεεῖ, σὺ δὲ τὸν κατακρίνεις καὶ χάνεις τὴν ψυχὴ σου... Ποῦ γνωρίζεις καὶ πόσα δάκρυα ἔχυσε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γι' αὐτό;... Καὶ σὺ τὴν μὲν ἁμαρτία εἶδες, τὴν δὲ μετάνοια ἀγνοεῖς...».

Ἦς ἀποφεύγουμε λοιπὸν τὴν ψυχοφθόρο κατάκρισι καὶ ἄς μὴ γινώμεθα βιαστικοὶ κριταί, μάλιστα αὐστηροί, τῶν ἄλλων.

Ἦς κάνουμε ὅ,τι καὶ ἐκεῖνος ὁ ἅγιος Γέρων, ὅταν εἶδε τὸν ἀδελφὸ νὰ ἁμαρτάνῃ:

«Ἀλλοίμονό μου, διότι σήμερα ἔπεσε αὐτός, αὐριο ὀπωσδήποτε ἐγώ... Καὶ αὐτὸς μὲν θὰ μετανοήσῃ γιὰ τὴν ἁμαρτία του, ἐγὼ ὅμως ὄχι...».

Ἦς μὴν εἴμεθα ἐπιπόλαιοι καὶ εὐκόλοι στὸ νὰ κρίνουμε ὅπως εἶδαμε, μία πτῶσις τοῦ συνανθρώπου μας δυνατὸν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ νὰ εἶναι *σχεδὸν ὡς δικαιοσύνη*.

Δὲν γνωρίζει κανεὶς τὴν προαίρεσι τοῦ ἄλλου, παρὰ μόνο ὁ Κύριός μας· καὶ ἡ προαίρεσις εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία δίδει βαρῦτητα στὶς πράξεις μας.

† Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ, 23.5/5.6.2005

